

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **s. S.P., a. s.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Vítkem, advokátem v Praze 2, Nad Petruskou 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2006, č. j. 31 Ca 109/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2005, č. j. 5346/140/2004-PN-O-103/Bi, jakož i jemu předcházejícímu rozhodnutí Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě ze dne 12. 8. 2004, č. j. 36179/04/274960/6844. Rozhodnutím prvostupňového orgánu, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, byla stěžovateli vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 627 650 Kč.

Krajský soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 16. 3. 2005. Chtěl-li je stěžovatel napadnout žalobou, mohl tak učinit v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poslední den této lhůty připadl na 16. 5. 2005, tedy na den, který se svým označením shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty

(§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Žaloba však byla k poštovní přepravě předána až dne 17. 5. 2005; krajskému soudu byla doručena následující den. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud naznal, že žaloba byla podána opožděně, a za podmínek vyplývajících z ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ji proto odmítl.

Usnesení krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedl, že v řízení před žalovaným byl řádně zastoupen daňovým poradcem Ing. J.G., a to na základě plné moci ze dne 31. 7. 2003, založené ve správním spisu. Za této situace mělo být rozhodnutí žalovaného doručeno nikoli přímo stěžovateli, ale jeho zástupci, jak to správním orgánům ukládá ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Stěžovatel dále připustil, že „neměl zvoleného zástupce úplně po celou dobu řízení, avšak podle § 17 odst. 4 zák. č. 71/1967 Sb., řádně bylo zmocnění prokázáno písemnou plnou mocí, která byla založena do správního spisu“. I přesto nicméně setrval na názoru, že žalovaný pochybil, pokud rozhodnutí nedoručil tomuto zmocněnci. Krajský soud mohl tuto skutečnost zjistit z obsahu správního spisu a uložit žalovanému, aby doručení provedl v souladu se zákonem. Pokud jde o otázku podmínek soudního řízení, podání žaloby bez toho, že by napadené správní rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, je, dle názoru stěžovatele, odstranitelným nedostatkem žaloby. V této souvislosti stěžovatel poznamenal, že v případě, kdy bylo správním orgánem porušeno ustanovení o doručování písemností, nemohla ani uplynout lhůta pro podání žaloby, vyplývající z § 72 odst. 1 s. ř. s. Ze všech uvedených důvodů tedy nelze na žalobu nahlížet jako na opožděnou a nebyly zde proto dány procesní podmínky pro její odmítnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve správním spise je založena toliko plná moc ze dne 31. 7. 2003, kterou stěžovatel zmocnil Ing. J. G. ke svému zastupování na jednání „na finančním úřadě ve věcech týkajících se výzvy k odstranění pochybností o úplnosti daňového přiznání k dani z převodu z nemovitostí č. j. 32230/03/274960/5557“. Na další procesní úkony se tedy tato plná moc nevztahovala; v souladu s tím bylo v dalším průběhu řízení před oběma správními orgány jednáno toliko se stěžovatelem. Pokud jde o osobu zmocněnce Ing. G., ten se dne 1. 7. 2004 stal členem představenstva stěžovatele, jehož jménem převzal i prvostupňové rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a v intencích důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Jak je zřejmé z obsahu kasační stížnosti, veškerá argumentace stěžovatele o porušení procesních předpisů v řízení před žalovaným i před krajským soudem je vystavěna na předpokladu, že stěžovatel byl v řízení před žalovaným v době jeho rozhodování řádně zastoupen. Pro posouzení důvodnosti těchto námitek je tedy nutné zabývat se tím, zda nejdéle v okamžiku, kdy žalovaný předával své rozhodnutí k poštovní přepravě, zde existovala plná moc pro zastupování stěžovatele v této fázi řízení; v případě, že by takové zmocnění existovalo, bylo by nutno zabývat se tím, zda žalovaný o jeho existenci věděl či vědět mohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 1115/2007 Sb. NSS).

Z obsahu předloženého správního spisu je zcela zřejmé, že stěžovatel předložil v průběhu daňového řízení pouze jediné zmocnění, a to v řízení před prvostupňovým orgánem (správcem daně) dne 4. 8. 2003. Z obsahu této plné moci (datované dnem 31. 7. 2003)

se podává, že stěžovatel zmocnil daňového poradce Ing. J. G. výslovně „*k jednání na finančním úřadě ve věcech týkající(ch) se výzvy k odstranění pochybností o úplnosti daňového přiznání k dani z převodu z nemovitostí č. j. 32230/03/274960/5557*“. Z obsahu této plné moci nelze z ničeho dovodit, že by se udělené zmocnění vztahovalo též na jiné úkony v rámci probíhajícího daňového řízení. V souladu s tímto závěrem byl ostatně i další postup správce daně i žalovaného, kteří veškeré další úkony (výzvy) i obě vydaná rozhodnutí adresovali vždy přímo stěžovateli. Stěžovatel tyto písemnosti přijal, reagoval na ně a nikterak se proti takovému postupu neohrazoval; jménem stěžovatele pak vždy jednali jeho statutární zástupci. Vše tedy nasvědčuje závěru, že omezení plné moci ze dne 31. 7. 2003 pouze na výše zmiňovaný procesní úkon si musel být vědom i stěžovatel, přičemž s tímto stavem byl srozuměn.

Možnost omezení plné moci zvoleného zástupce pouze na některé procesní úkony přitom byla zcela v souladu s procesní úpravou daňového řízení, jak vyplývá z § 10 odst. 3, věty třetí zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Ve smyslu zmiňovaného ustanovení se udělená plná moc vztahuje na celé daňové řízení (plná moc neomezená), ledaže z jejího obsahu vyplývá její omezení na konkrétní část řízení (plná moc omezená). Pouze v případě, kdy má daňový subjekt zástupce s neomezenou plnou mocí, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci; má-li zástupce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci (§ 17 odst. 7, věta první a druhá daňového řádu).

Skutečnosti výše uvedené lze shrnout tak, že stěžovatel byl v předcházejícím daňovém řízení zastoupen zmocněncem pouze pro část řízení vedeného před orgánem prvního stupně. Pro následující fáze řízení (zahrnujíc v to i celé řízení ve druhém stupni) již stěžovatel zastoupen nebyl a správce daně i žalovaný tedy postupovali zcela v souladu se zákonem, doručovali-li za této situace písemnosti přímo stěžovateli (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 574/2005 Sb. NSS). Zde sluší poznamenat, že dovolává-li se stěžovatel právního hodnocení shora popsaného skutkového stavu věci v režimu příslušných ustanovení správního řádu, jde o argumentaci zcela nepřipadnou, neboť dle ustanovení § 99 daňového řádu se pro řízení ve věcech správy daní (§ 1 odst. 2, věta první daňového řádu) použije pouze daňový řád. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli řádně doručeno a krajský soud tedy nikterak nepochybil, pokud s tímto doručením spojil počátek běhu lhůty k podání žaloby, ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, nezbylo mu, než rozsudkem ji zamítnout (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů tohoto řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Dle ustanovení prvně zmíněného, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. V případě žalovaného, coby procesně úspěšného účastníka řízení, nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady, převyšující jeho obvyklé administrativní výdaje, vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že tomuto účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu